

11:3

När fråga om återbetalning av va-avgift uppkommit har en kommun ansetts berättigad att med befriande verkan betala till tidigare ägare av en fastighet, vilken erlagt avgiften, oberoende av vad denne må ha överenskommit med den nye fastighetsägaren.

Genom Vattenöverdomstolens dom den 19 april 1990, DTVa 7/90, som vann laga kraft, ålades kommunen viss återbetalningsskyldighet mot en fastighetsägare i det s k Sticklingeområdet, Lidingö kommun, sedan det konstaterats att kommunen där tagit ut för höga anläggningsavgifter.

L.S. väckte talan mot kommunen och yrkade förpliktande för kommunen att till honom återbetala vad som erlagts för mycket i anläggningsavgift för vatten och avlopp avseende den i Sticklinge belägna fastigheten.

L.S. anförde: Han äger fastigheten. Han köpte fastigheten i juni 1981 av G.B. Enligt 12 § i köpekontraktet var det en förutsättning för köpet att säljaren senast per tillträdesdagen den 15 september 1981 erlade avgifterna för anslutning till kommunens vatten- och avloppssystem och, om detta ej skedde, att köpeskillingen skulle minskas med motsvarande belopp. Kommunen, som debiterade ett för högt avgiftsbelopp, har beslutat om återbetalning till den förre fastighetsägaren G.B. Kommunen har begått ett misstag och är därför skyldig att betala tillbaka till rätt person. Enligt nämnda paragraf i köpekontraktet är L.S. berättigad till återbetalningen. Hans köpeskillning skulle ha varit mindre om kommunen inte hade begått fel vid debiteringen av va-avgiften. Hade han förutsett att kommunen skulle göra sig skyldig till detta misstag skulle ha givetvis personligen betalat va-avgiften 1980.

Kommunen bestred L.S:s talan och anförde: L.S. har inte någon fordran mot kommunen i förevarande hänseende. Genom faktura den 17 november 1980 debiterades den tidigare fastighetsägaren, G.B., ifrågavarande va-avgift. G.B. betalade in avgiften till kommunen den 20 augusti 1981. Eftersom det sedermera har visat sig att avgiften debiterats med för högt belopp, uppkom en fordran för G.B. mot kommunen nämnda betalningsdag. Kommunen har reglerat denna fordran med G.B. genom en återbetalning den 30 maj 1991. Kommunen hävdar således att det är G.B. som är rätt borgenär i förhållande till kommunen (jfr NJA 1988 s 555). Vad som har avtalats genom

köpekontraktet mellan G.B. och L.S. gäller endast mellan dessa parter. Innehållet i köpekontraktet har däremot inte någon rättslig verkan gentemot kommunen.

Va-nämnden yttrade:

Det är upplyst att anläggningsavgiften har debiterats den förre ägaren av fastigheten, G.B., och att den förfallit till betalning och även betalats av G.B. innan L.S. tillträtt fastigheten. Under sådana förhållanden och då vad som eventuellt må följa av köpekontraktet mellan G.B. och L.S. inte gentemot kommunen kan grunda någon återkravs rätt, finner Va-nämnden L.S:s talan inte kunna vinna bifall.

Va-nämnden lämnade L.S:s talan utan bifall.

Beslut: 1991-11-11, BVa 55

Mål nr: Va 84/91